

ninger; thi ellers have vi slet ingen Grund at staae paa, naar vi fordrø Bøsparelsø og passende Lønninger indførte af Regjeringen, da Regjeringen jo i saa Fald kan svare os, at Rigsdagen selv giver Exemplet. Det er altsaa det Lørdelige og det Passende, vi maae see paa. Jeg bemærkede det Samme iffror med Hønsyn til Statsrevisørerne, at Lønningen maatte være passende efter Arbejdets Beskaffenhed, og Tiden, det kan medtage, men heller ikke mere. Med specielt Hønsyn til den Forretning, hvorom her er Tale, da gaar dens Mand ud paa at være billig, saaledes at det bliver en Afsløsning passende til Føsternes Lørd, og at Statskassen ikke heller derved lider noget Tab. En saadan Billighedsaand bør vi ogsaa overføre paa Commissionens Medlemmer for deres eget Bedkommende, og vi bør ikke her lade os forlede til at sætte Honoraret for dem for høit, da dette muligvis kunde være en Fristelse for Commissionen til at udhale sine Arbejdere saa længe som muligt, og dette bør vi søge at undgaae. Jeg kan altsaa ikke Andet end finde det passende, at der gives dem tilbørlig og anstændig Erstatning for deres Arbejde; kun at den ikke sættes for høit; og jeg vil derfor anbefale det Øndringsforslag, som jeg har været med at stille om Nedsættelse af denne foreslaaede Udgift, til Bedtagelse.

Monrad: Jeg troer virkelig ikke, at der er Anledning til at gaae ind paa det foresliggende Forslag. Hvis de ærede Herrer ville gjøre Dem bekendte med, hvad der ved saa betydelige Forretninger vilde være at udrede, dersom Sagen angik Private, vil man vistnok finde, at den foreslaaede Erstatning ingenlunde er overdreven, og Thinget skal dog vel ikke behandle de Mænd, som det betroer at udføre saa betydelige Forretninger paa anden Maade, end den ene private Mand behandler den anden. Disse Mænd blive efter min Overbeviisning aldeles ikke bedre aflagte end en privat Godseier, der vil afhænde sin Eiendom, vilde aflægge Den, han betroer Forretningerne derved. Det er denne Maalestok, vi skulle lægge til Grund, og, om det end synes, at 200 Rbd. maanedlig er en stor Sum, naar vi tage Hønsyn til, at vi selv kun faae 3 Rbd. om

Dagen for at sidde her, saa skulle vi dog ikke behandle de Mænd, som vi skænke den Tillid, at vi betroer dem at udføre saa vigtige Forretninger, paa en saadan Maade, som vi vilde gjøre, ved saa betydeligt at nedsætte den Sum, som er foreslaaet af Regjeringen. Den sidste ærede Taler bemærkede, at det høie Honorar kunde være en Fristelse for de Paagjælgende til at forhale Forretningerne. En saadan Bemærkning troer jeg, at Thinget maa paa det Bestemteste afvise (Hø!); jeg troer, at det vilde være meget sørgeligt, om Thinget virkelig kunde troe, at der for de Mænd, som det betroer at udføre saadanne Forretninger, kunde være endog kun Noget, der lignede Fristelse i denne Hønsende (Hø!). Man maa forudsætte, at deres Hovedformaal vil være at fremme Forretningerne uden Hønsyn til egen Fordeel.

Nørgaard: Da jeg underskrev dette Forslag, forekom det mig, at 9 Rigsdaler 4 Mark for en Mand's Arbejde daglig, eller 290 Rigsdaler om Maanedens var vel Meget, og ansaae det for at være temmelig indlysende, at 6 Rigsdaler 2 Mark daglig foruden fri Befordring var saa fuldkommen tilstrækkeligt, at jeg neppe troede derom kunde være deelte Meninger. Jeg havde saaledes ikke ventet nogen Discussion i den Hønsende, og skal heller ikke spille et eneste Ord mere derpaa end ligefrem ud tale, at det idet mindste forekommer mig klart, at 6 Rigsdaler 2 Mark daglig eller 130 Rigsdaler for en Mand's Arbejde i 7 Maanedes er saa fuldkommen tilstrækkeligt, at det trænger ingen videre Motivering til.

Sørensen: Det er blot med Hønsyn til den Bemærkning af den sidste ærede Taler, at Thinget maatte afvise enhver Tanke om, at der i Lønningen for disse udvalgte Mænd til Commissionen kunde ligge nogen Fristelse for dem til at forhale Udførelsen af deres Arbejder, at jeg skal tillade mig at bemærke, at det ikke har været min Mening, at de Mænd, som af Thinget udnævnes til disse Forretninger, ville i mindste Maade udhale dem, men jeg mener kun, at vi i denne Hønsende ikke skulle lægge nogen Fristelse for disse Mænd, ved, saa at sige, at ødsle med Penge til overdaadige Honorarer (A! A!); thi den menneskelige